

octrooi geheel overeenkomstig den inhoud der aanvraag wordt verleend, doch daarin niet meer ligt dan dat een octrooi op verzoek van den uitvinder verleend kan worden; enz.

**N°. 105. Arrondissements-Rechtbank te 's-Gravenhage,
Derde Kamer, 6 Januari 1942.**

President: Mr. A. B. Bommezijn; Rechters: Mrs. A. J. Paulus en M. A. van Rijn van Alkemade.

Octrooi N°. 49949.

Dat de beschrijving en conclusies van het uiteindelijke verleend octrooi zeer afwijken van de oorspronkelijk ingediende (openbaargemaakte?, Red.) aanvraag, levert geen grond voor nietigheid op. Met de woorden „op zijn aanvraag” in art. 1 O.W. is alleen bedoeld den formeelen eisch te stellen, dat het voor de verkrijging van een octrooi noodig is een aanvraag in te dienen.

Een in de jaren 1918—1920 hier te lande toegepaste werkwijze, ook al is zij sedertdien verlaten, moet geacht worden aan de ter zake kundigen in de steenbakkerijen bekend te zijn gebleven.

N.V. Vlamoven te Utrecht, eischeres, proc. Mr. G. H. C. Bodenhausen,
tegen

I. E. van de Pol te Arnhem, 2. P. H. A. Dorsemagen te Ubbergen, gedaagden, proc. Mr. Ir. C. J. de Haan.

De Rechtbank
(post alia)

Overwegende dat als erkend tusschen partijen vaststaat, dat gedaagden zijn houders van het Nederlandsch octrooi N°. 49949 klasse 24 a, 13, gedagteekend 13 Februari 1941 en verleend voor „Werkwijze voor het stoken met vaste brandstof van een kamerringsteenoven met overslaande vlam”, van welk octrooi de conclusies luiden als in de conclusie van eisch vermeld;

Overwegende dat eischeres de nietigverklaring van dat octrooi vordert op vijf gronden, waarvan de eerste luidt, dat het octrooi niet verleend zou zijn op de desbetreffende aanvraag, gelijk art. 1 der Octrooiwet voorschrijft, daar het uiteindelijke verleende octrooi zeer afwijkt van de oorspronkelijk ingediende aanvraag;

Overwegende echter dat hier een grond tot nietigverklaring wordt aangevoerd, die onze wet niet kent, omdat art. 1 der Octrooiwet met de woorden „op zijn aanvraag” alleen bedoelt den formeelen eisch te stellen, dat het voor de verkrijging van een octrooi noodig is eene aanvraag daartoe in te dienen; enz.

Overwegende dat eischeres in de derde plaats heeft aangevoerd, dat op 8 Juli 1936 geenszins een nieuwe, octrooieerbare uitvinding was te waardeeren in het stoken van de volkomen bekende brandstof-fijnkool in toen eveneens bekende kamerringsteenovens met overslaande vlam en die werkwijze dan ook vóór 8 Juli 1936 in het openbaar zonder geheimhouding op groote schaal is toegepast op verschillende door eischeres in alinea 14 harer conclusie van eisch genoemde steenfabrieken;

Overwegende dat gedaagden echter hebben ontkend, dat vóór den aanvraagdatum van het litigieuse octrooi

eenige steenfabriek in Nederland op zóódanige wijze, Red.) eene werkwijze voor het stoken met vaste brandstof van een kamerringsteenoven met overslaande vlam met het kenmerk, dat als brandstof fijnkool wordt gebruikt, heeft toegepast, dat deze op 8 Juli 1936 van zoodanige openbare bekendheid kon zijn, dat zij door een deskundige kon worden toegepast, terwijl gedaagden daaraan hebben toegevoegd, dat het gebruik in de jaren 1918—1922 niet terzake dienend is, omdat dat gebruik weer is verlaten en geen sporen achterliet en dus geen voldoende openbare bekendheid tengevolge kon hebben;

Overwegende dat dit laatste der Rechtbank niet juist voorkomt en door haar wordt verworpen, omdat een in de jaren 1918—1922 hier te lande toegepaste werkwijze, ook al is zij sedertdien verlaten, in ieder geval geacht moet worden aan ter zake kundigen in de steenbakkerijen bekend te zijn gebleven; enz.

**N°. 106. Gerechtshof te Amsterdam,
Eerste Kamer, 9 April 1942.**

President: Mr. J. Verdam; Raden: Mrs. W. A. Vos en T. IJ. Boltjes (plv.).

Tusschen de merken „Nivea” en „Hamea” bestaat geen overeenstemming in hoofdzaak, Verwarring bij het publiek ook daarom niet te duchten, daar Nivea-crème, toen de Hamea-crème in den handel werd gebracht, reeds een groote vermaardheid had verworven.

De woordmerken „Nivea” en „Hamea” beheerschen zoozeer de verpakkingen, dat de punten van overeenstemming van de verpakkingen het publiek niet in verwarring zullen brengen. Dit wordt niet anders, ook al heeft appellante zich beijverd een zoodanige verpakking te ontwerpen, dat zij van het bedrijfsdebet van de tegenpartij kon profiteeren, zonder zichzelf in gevaar te brengen.

N. V. Pharmaceutische Fabriek A. Mijnhardt te Zeist, appellante, proc. Mr. H. G. Stibbe,
tegen

N. V. Beiersdorf te Amsterdam, geïntimeerde, proc. Mr. J. Verkerk.

Vonnis, waarvan beroep (Rb. Utrecht, 10 April 1941) in B. I. E. 1941, N°. 81, blz. 110.

Het Hof
(post alia)

Overwegende dat appellante tegen het beroepen vonnis 6 grieven heeft aangevoerd, die tezamen zakelijk hierop neerkomen:

a. ten onrechte heeft de Rechtbank aangenomen, dat de merken Nivea en Hamea in hoofdzaak overeenstemmen en het gebruik dier merken tot verwarring bij het publiek moeten leiden;

b. ten onrechte heeft de Rechtbank aangenomen, dat appellante dit verwarringsgevaar heeft doen voortbestaan door het gebruik van verpakkingen voor haar crème, welke met die voor Nivea-crème punten van overeenkomst vertoonden;

c. ten onrechte geeft de sub b. vermelde veroordeeling niet aan, welke grens appellante niet mag overschrijden;

Overwegende dat het Hof het onder *a.* vermelde bezwaar gegrond acht;

Overwegende toch, dat naar 's Hofs oordeel van overeenstemming in hoofdzaak der beide merken niet kan worden gesproken, daar zij, in hun geheel beschouwd, te zeer verschillen om te kunnen besluiten tot de mogelijkheid, dat zelfs een weinig nauwlettend toezien koper, die eerst Nivea-huidcrème kocht, later Hamea-crème zou kopen in de meening, dat hij dezelfde crème ontving als de eerste keer, zoodat van gevaar voor verwarring bij het publiek geen sprake is;

Overwegende dat het niet-bestaan van dit gevaar nog te gereeder valt aan te nemen, nu niet is bestreden en ook aan het Hof bekend is, dat Nivea-crème, toen het Hamea-artikel in den handel werd gebracht, reeds een groote vermaardheid onder de crème-gebruikers had verworven;

Overwegende dat het feit, dat beide merken de eindletters „ea” vertoonen, in het bovenstaande geen verandering kan brengen;

Overwegende dat ook het onder *b.* vermelde bezwaar, naar 's Hofs oordeel, gegrond is;

Overwegende immers dat, daargelaten het feit, dat, zooals boven is overwogen, verwarringsgevaar door het gebruik der merken Nivea en Hamea, niet is aan te nemen, zoodat van „laten voortbestaan” van dat gevaar geen sprake is, ook van een zelfstandig verwarringsgevaar door het gebruik van de in het geding zijnde verpakkingen der beide artikelen, geen sprake is, nu, al vertoonen die verpakkingen als geheel wel punten van overeenkomst, de op die verpakkingen voorkomende, niet in hoofdzaak overeenstemmende woordmerken Nivea en Hamea, het algemeene beeld dier verpakkingen zoozeer beheerschen, dat ook de weinig nauwlettend toeziende koper, door die verpakkingen niet in verwarring zal worden gebracht in den boven, ten aanzien van de merken zelf, aangegeven zin;

Overwegende dat, al kan aan geïntimeerde worden toegegeven, dat men zich bij beschouwing van de verpakkingen, moeilijk kan onttrekken aan den indruk, dat appellante zich heeft beijverd om een zóódanige verpakking te ontwerpen, dat hij van het bedrijfs-debiet van geïntimeerde kon profiteeren zonder zich in gevaar te begeven, dit op de beantwoording der vraag, of er verwarringsgevaar bestaat, niet zóódanigen invloed kan hebben, dat die vraag zoo zij bij een toevallige overeenstemming der verpakkingen, negatief zou moeten worden beantwoord, bij een, met voormelde bedoeling, gewilde overeenstemming, in positieven zin zou zijn te beantwoorden; enz.

N°. 107. Arrondissements-Rechtbank te 's-Gravenhage, Derde Kamer, 17 Maart 1942.

President: Mr. A. B. Bommezijn; Rechters: Mrs. A. J. Paulus en M. A. van Rijn van Alkemade.

„Haneglycin” wijkt te weinig af van den naam van het natuurproduct (glycerine), terwijl dat woord als merk voor een vervangingsmiddel daarvan moet dienen, zoodat het misleidend is voor de hoedanigheid van de waar en als zoodanig in strijd met de openbare orde.

M. Habraken's In- en Export Maatschappij N. V. te Rotterdam, verzoekster, gemachtigde Mr. M. M. Schim van der Loeff,

tegen

Het Bureau voor den Industrieelen Eigendom te 's-Gravenhage, gerequesteerde, gemachtigde Mr. J. W. van der Zanden.

No. 108.

Beslissing van den Voorzitter van den Octrooiraad dd. 5 December 1941, genomen krachtens art. 5 van het Besluit van den Opperbevelhebber van Land- en Zeemacht van 23 Mei 1940.

Verzoek vervallen octrooi te herstellen van de hand gewezen, daar niet de buitengewone omstandigheden, bedoeld in dat artikel, de tijdsige betaling der jaartaxe hebben verhinderd.

Wij, Voorzitter van den Octrooiraad,

Overwegende

dat de octrooigemachtigde Ir. A. F. Arnold bij schrijven dd. 2 December 1941 Ons verzocht heeft, met gebruikmaking van de Ons bij art. 5 van het Besluit van den Opperbevelhebber van Land- en Zeemacht dd. 23 Mei 1940 toegekende bevoegdheid, den termijn voor de betaling van de eerste jaartaxe voor het Nederlandsche octrooi n°. 48381 ten name van H. Sinclair te herstellen en te verlengen en hem toe te staan de eerste en de inmiddels eveneens vervallen tweede jaartaxe voor genoemd octrooi zonder verhooging te betalen;

dat gemachtigde voornoemd dit verzoek in opdracht van Dipl. Ing. J. N. Kiep en Prof. Dr. G. Bauer, beiden te Hamburg, heeft gedaan, door den Rijks-commissaris voor het bezette Nederlandsche gebied bij besluit dd. 21 Juni 1941 benoemd tot beheerders van het vermogen van H. Sinclair vd., zich bevindende in dit gebied;

dat uit het verzoek blijkt en door een bijlage ervan wordt bevestigd, dat de Engelsche octrooigemachtigden van H. Sinclair vd., de heeren Reddie en Grose te Londen, op 10 December 1940 namens hun lastgever aan diens gemachtigde hier te lande hebben medegedeeld, dat zij hem naar aanleiding van zijn brieven van 11 en 19 September 1940 tot hun spijt moesten mededeelen, dat hun client had besloten de destijds vervallen eerste jaartaxe, terzake van genoemd genoemd octrooi verschuldigd, niet te betalen, en dat hij zich de moeite kon besparen een octrooibewijs toe te zenden;

dat het genoemde octrooi n°. 48381 op 1 Maart 1941 is vervallen en het verval is gepubliceerd in „De Industriele Eigendom” dd. 16 Juni 1941;

Overwegende dienaangaande,

dat art. 5 van genoemd besluit Ons machtigt in alle gevallen, waarin een behoorlijke functioneering van het Recht van den Industrieelen Eigendom door de buitengewone omstandigheden wordt verhinderd, de noodige beslissingen te nemen;

dat uit het sub factis overwogene echter blijkt, dat het verval van het octrooi n°. 48381 niet het gevolg van de buitengewone omstandigheden als in art. 5 bedoeld is geweest, nu H. Sinclair vóór de benoeming van genoemde beheerders had besloten de eerste jaar-